

Od 17. století se v Luhačovicích postupně rozvíjelo lázeňství. V roce 1936 byly Luhačovice povýšeny na město. Z původně zemědělské oblasti se stalo město malých živnostníků, jejichž živnosti se zcela podřizovaly lázeňskému a sezónnímu charakteru místa, měly měšťanskou školu, střední školu i školu mateřskou.

První Romové se v Luhačovicích začali usazovat v první polovině 19. století, postupně se jejich osídlení začalo soustřeďovat do okrajové oblasti zvané Na drážkách. Jejich příbytky tvořily zpočátku obytné vozy nebo stany, postupně si začali stavět chatrče z nepálených cihel, prken a jiného materiálu. Do roku 1940 zde bylo postaveno třináct zděných domků. V té době žilo v Luhačovicích 68 Romů, živil se převážně nádenickou prací. Někteří pracovali na silnicích, jiní u stavitelských firem, na luhačovické přehradě a podobně. Ženy získávaly obživu vykonáváním různých domácích prací, pomáhaly rolníkům, případně hádaly z ruky nebo žebaly. Pro romské děti platila povinná školní docházka. Nejpočetnější luhačovická romská rodina Heráků žila až do druhé světové války usedlým způsobem života s dobrými vztahy s majoritou, přesto jim však byly vydávány tzv. cikánské legitimace, které byly podle zákona určeny pouze „potulným cikánům“.